

es pugui. Han d'evitar-se les substàncies viscoses i els sucres, donada la seva propensió a descomposar-se. La glucida (sacarina) és, per tant, un endolçament millor pels lavatges bucal que la sacarosa. Malgrat que freqüentment s'hi afegeixen sabons, aquests no es necessiten a la boca tant com a la pell. Els lavatges per glopejar quasi sempre són lleugerament àcids o alcalins, astringents antisèptics o desodorants.

Com que no existeixen veritables desinfectants bucal, és una equivocació emprar antisèptics nauseabunds en aquesta membrana. Tot el que pugui esperar-se d'un lavatge pel que toca a l'higiene bucal és que ajudi al respall a eliminar mecànicament un mitjà de cultiu per als microbis. Es millor glopejar enèrgicament el preparat en davant i endarrera i d'un costat a l'altre que practicar una senzilla frega. El més que poden fer les nomenades o dentrífics es fer la prova més agradable, mercès a les seves virtuts estètiques.

Com a dentrífics, pot escollir-se una solució alcohòlica d'essència de menta piperita timol i sacarina, 1 % de cada un, afegint-hi algunes gotes de qualsevolga d'elles amb aigua tèbia.

Per a la boca bastant normal, n'hi ha prou raspallant-se les dents dues vegades diàries, al matí i a la nit. Si solament es fa un cop al dia, es més important a la nit—precisament abans d'enllitar-se—per a que quedi la menor quantitat possible de mitjà de cultiu durant el molt temps en el qual el son impedeix la neteja automàtica per mitjà de la secreció salival i la masticació. Les boques malaltes han de netejar-se, a més a més, després de cada menjada, i fins amb més freqüència. En l'estomatitis, si la boca està tan malmesa que no es pot emprar el raspall, un bon auxiliar de la loció consisteix en el dit índex cobert de cotó. Pot emprar-se profitosament l'aigua oxigenada, que desempenya com a detergent en les mucoses i superfícies cruentes amb dipòsits albuminosos, un paper semblant al del sabó sobre la pell, quan hi ha substàncies esfacelades o exsudat diluint-la en tres o quatre parts d'aigua tèbia. No han d'agregar-se desodorants, car la majoria són substàncies orgàniques que minvarien altre tant l'activitat del peròxid a l'oxidar-se en la mala olor de la boca o d'altres cavitats, el permanganat de potassa és un desodorant insuperable. El més pràctic és receptar-ho en forma de

crystal i és suficient dissoldre'n un o dos a l'aigua per a donar-li un color rosat o de vi aigualit que indica suficientment la concentració apropiada de la solució.

Com a astrigent pel tractament de la piorrea, podria receptar-se el glicerit d'àcid tànic (el 20 per cent), diluint-lo en deu o vint parts d'aigua tèbia per a formar una solució del 1 al 2 per cent. La canyella és una bona flaire per amagar l'olor de l'àcid tànic i pot recomanar-se l'aigua de canyella com a dissolvent quan es recepta una loció preparada per a pendre-la. Llavors és millor receptar-la al doble de la concentració amb què ha d'emprar-se, a fi de poder-hi afegir aigua tèbia en el moment de l'ús, car una loció freda no resulta agradable a la boca.

Els polvos, tals com el "dentrific" en la seva forma més econòmica, les pastes favoreixen l'higiene dental degut a les virtuts detergents del pòlvor pulidor. Solament han d'utilitzar-se les substàncies més pulveritzades, sense arestes, tals com la creta precipitada. La pedra tosca, malgrat ésser un magnífic pulidor, és massa ardent per emprar-la amb freqüència en la boca, i és millor que ni la creta s'emplei més de tres vegades setmanals.

Per molt que la netegem, és impossible l'estat higiènic i asèptic d'una boca amb dents corcades o abcesades. El primer és que el dentista arregli la dentadura.

Les gàrgares són una loció emprada per efecte a la faringe. Malgrat ésser el mitjà més comú de tractar la faringitis, aquesta medicació és, en conjunt, poc satisfactòria, car la seva eficàcia depèn de la traça del malalt en posar el líquid en contacte íntim amb el teixit patològic, la qual cosa no equival a formar nombroses bombolles a la boca com creuen molts. Les gàrgares quasi mai mediquen eficaçment més enllà dels pilars anteriors. El millor mètode per gargaritzar és fer que el malalt quasi s'empassi el líquid i l'escupi baixant el cap així que aquell l'hi arribi a la gola. Al fer això, és quasi inevitable que, de tant en tant, se n'empassi una mica. Es per això que la solució ha d'estar preparada de tal manera que no faci mal si s'ingereix. Quan el dolor o la paràlisi impedeixen la injecció, els gargarismes són insegurs. En els nens no ha de comptar-se amb les gàrgares i, en canvi, hem de recórrer per la medicació de les afeccions faringees o bé les polvoritzacions espesses llençades contra les porcions